

καί ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στείγας ἄφρονος, Ἄλλα παράτα ἀνοψώσασα τὰ ἔμματα ἤτένισεν αὐτὰ θαρράλειως ἐπὶ τοῦ νεανίου, ὅστις ἠρθρῖαζεν ἤδη καὶ ἀπέστρεψε τὰ βλέμμα.

— Κυρίε Κράβ, εἶπεν ἡ νεάνις, οὔτε ψεύδη οὔτε προσηγορίας ἀπαιτοῦνται εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν ἀμφότεροι εὐρίσκόμεθα. Ἡξέωρα δὲ μ' ἀγαπᾷς.

Ὁ Γεώργιος συνέθετε τὰς χεῖρας ὅπως ἐκφράσῃ διὰ τούτου τὸ βαθὺ καὶ ἀγνόν τῆς λατρίας του.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίση; σ' ἀγαπῶ.

Καὶ τὰ μέλη αὐτῆς ἐκλονίζοντο ὑπὸ τῆς αἰδοῦς. ἐξηκολούθησεν ἐν τοσούτῳ τὸν λόγον.

— Ναί! σ' ἀγαπῶ, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος τούτου ζητῶ παρὰ σοῦ νὰ ἐξέλθῃς τοῦ σκότους, ν' ἀποκτήσῃς θέσιν ἀξίαν σοῦ καὶ ἐμοῦ. Μάρτυς μου ὁ θεός, Κύριε Γεώργιε, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμησα ποτὲ ἢ βίον σκετινόν καὶ ἄτημον· ἀλλὰ δι' ἐσὲ γίνομαι φιλόδοξος· ἡμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ, σὺ γίνου πλούσιος, εἴμεθα ἄτημοι, σὺ γίνου ἐνδοξος δι' ἀμφοτέρους. Ἀλλόκοτος ἰδέα διὰ τὴν θυγατέρα ἐνὸς χωρικοῦ· δὲν εἶναι οὕτως; Ἀλλὰ τὴν ἰδέαν ταύτην συνέλαβον ἀπ' οὗτου σὲ ἀγαπῶ. Φωνὴ μουτηριώδης μοι λέγει ὅτι ἔχεις μέγαν προορισμόν.

— Τί μ' ὠρελεῖ ὁ προορισμός; οὗτος προκειμένου νὰ σ' ἐγκαταλείψω χάριν αὐτοῦ! ἀνέραζε τεθλιμμένος ὁ νεανίας.

— Ἄρες τὰς ἀδυναμίας, καὶ τὰς εὐτελεῖς ἰδέας, ἀντιτίπεν ἐνθουσιωδῶς ἡ Σάρα. Ἄρες ταῦτα, διότι ἄλλως ἐλαττοῦται ὁ ἔρωσ μου. Βάδισον τὴν ὁποίαν σοὶ δεικνύω ὁδόν. Εἰγὼ δεομένη τοῦ θεοῦ, περιμένω τὴν ἐπὶ στροφὴν σου. Σοὶ ὁμνῶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς μου, ἣτις ἤδη εὐρίσκεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· σοὶ ὁμνῶ, ὅτι οὐδὲν θέλει ἐλαττώσει τὴν ὑπομονὴν μου, οὐδὲν ἀποθαρρύνει τὴν καρτερίαν μου! Καὶ ἐν ἐσχάτῳ γῆρατι, τί λεγῶ; καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ἂν πέρωται νὰ ἐνωθῶμαι, ποτὲ δὲν θέλω μεταβάλλει γνώμην. Ἀπὸ τῆς ἑσπέρης στιγμῆς εἶτα σύζυγός μου, λάβε αὐτὸ ὡς ἐνέχυρον τοῦ ὄρκου μου.

Καὶ ἀποσπᾶσα ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτῆς ἀργυροῦ δακτυλίου, διεπέρασεν αὐτὸ εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ Γεωργίου, καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ νεανίας ἔμεινεν αὐτόθι σύννους καὶ ἐκπληκτος, ὡς ἀνθρώπος ἀρμπισθῆς ἀπὸ οὐραίου. Ἡ φωνὴ τῆς Σάρας ἤγειρεν ἐν αὐτῷ μυρίους διαλογισμούς, δυνεῖς μὲχρι τοῦδε διετέλουν εἰς τὸ βίθος τῆς καρδίας του ἐν νύκτι, οὕτως εἶπεν, ἐν ἀμριβολίᾳ καὶ ἀγονιμότητι, τῷ ἐφαίνετο ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἠνοιγόντο εἰς φῶς ἄγνωστον, καὶ ὅτι ἤρξατο δι' αὐτὸν ἀληθῆς ὑπαρξίς. Μὲχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς· δὲν ἐτόλμα νὰ φαντασθῇ οὔτε τῆς δόξης τοῦ οὐραίου, οὔτε τὸν πρὸς τὴν Σάραν ἐρωτᾶν τοῦ Ἐνόμιζεν ὅτι ὠρελε νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἐπὶ τὴν σέβητα, ἀπλῶς ὡς ἀγαπᾷ τις καὶ σέβεται τὸν θεόν. Οὐδέποτε συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀπολαύτῃ τὴν ἀγαπᾷ τῆς προστασίας. . . . Καὶ ἐντοσούτῳ ἡ Σάρα ἐπὶ τῆς ἀγαπᾷ! Ἡ Σάρα ὠμολογῆσεν ἐνώπιόν του τὸν ἐρωτᾶν τῆς! Ἡ Σάρα τῷ ὑπόσχεται εὐδαιμονίαν, πλοῦτον καὶ δόξαν! Ἡ Σάρα τῷ ὁμνῶει πίστιν καὶ ἀποκαλεῖ αὐτὸν μνηστόν! Ὡ! Θεε! Θεε! Ὅποια χαρὰ μνηστῆς! ἀλλὰ πῶς νὰ καταστῇ ἀξίος τοσαύτης

εὐδαιμονίας; Ἡ Σάρα ὠδήγησεν αὐτὸν περὶ τούτου· ἀναδεικνύμενος ἀξίος αὐτῆς. . . καὶ θέλει ἀναδειχθῆ, διότι ὠμώσεν ἤδη.

Τὴν ἔξαψιν ταύτην διεδέχθη πάραυτα ἄλλος καὶ δειλία. Μετὰ τὴν χαρὰν τοῦ ἔρωτος ἐπῆλθεν ἡ θλίψις τοῦ ἀποχωρισμοῦ. . . Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σάραν ἐπὶ χρόνον ἀόριστον, καὶ ἴσως διὰ παντός! Ἡ γενναίότης του ἐξέλιπε. Διελογίσθη νὰ βιβῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐρωμένης του καὶ νὰ τὴν καθικετεύσῃ νὰ συζευθῶσιν αὐθωρεῖ, παραλείποντες τὸ ἀδέβαιον τῆς τύχης καὶ τῆς δόξης. Ἄλλ' ἡ πτωχεία ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του, ψυχρὰ καὶ ἀκαμπτος! Ἐκτὸς τούτου, διελογίσθη ὅτι τοιαύτη ἀδυναμία ἤθελε μνηστῆσαι αὐτὸν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος! Διὸ, τὴν ἐπαύριον πρῶτον διέθετε τὰ τῆς ὀδοπορίας, προσπαθῶν νὰ ἐπιταχύῃ ὅσον οἶόν τε τὴν ἀναχώρησίν του.

ΚΕΦ. ΤΡΙΤΟΝ.

Ἀναχώρησις.

Ὅκτῳ παρῆλθον εἰσέτι ἡμέραι καθ' ἃς ἡ Σάρα οὐδὲν μετέβαλε, κατὰ τὸ φαινόμενον, τὴν πρὸς τὸν νεανίαν συμπεριφορὰν τῆς ἀπέφυγε πᾶσαν ἰδιαιτέραν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν, καὶ οὐδεμίαν ἐκαμὲ ἀνάμνησιν τῶν μεταξὺ αὐτῶν διατρεφάντων· διὰ μυρίων ὁμοῦ τρόπων ἐνεθάβρυνεν αὐτόν. Ὁ Γεώργιος τὰς ἐνθαρρύνσεις ταύτας ἀνεγίνωσκεν, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς Σάρας, εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας χειρονομίας αὐτῆς. Ἐν τοσούτῳ, ὡς εἴρηται, ἅμα ὁ Κράβ ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ αὐτοῦ ἀναχώρησιν, ἡ γενναία κόρη δὲν ἤδυνήθη τὴν παραχρῆν καὶ τὴν ὠχρότητα αὐτῆς ἀπέναντι τῆς θυσίας ἣν εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἡ γενναίότης αὐτῆς ἐξέλιπε.

— Ὅλ' μᾶς ἀφήτει! ἀνέραξαν τὰ παιδιὰ.

— Τὸ σπῆτι θὰ ῥημάξῃ! προσέθηκε θλιβερῶς ἡ Κυρὰ Ἐλμη. Ὁ δὲ φαρμακοπώλης τοσοῦτον ἐθουρήθη, ὅστε ἀνέμειξεν ἐν τινι ποτῶ, ὅπερ προκατεσκεύαζε, ἀρνόγλωσσον ἀντὶ σένης, Ἐβρίψεν ὀργίλιως τὴν σκευασίαν εἰς τὴν ὁδόν, καὶ ἤρξατο ν' ἀνερευνᾷ ἐντὸς μεγάλης φιάλης. στρέφων τὸν πυθμένα ἔμπρὸς τὸν Κράβ ὅπως ἀποκρῦψῃ τὴν συγκληνίσιν του.

Ἀδιάκοπος σιωπῆ ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν τεθλιμμένων τούτων προσώπων. Τέλος πάντων ἡ Κυρὰ Ἐλμη ὑπετραύλισε. « Ἐμπορεῖς νὰ ἦσαι ἀχάριστος, Κύριε Γεώργιε; ἀλλὰ σ' ἀγαποῦσα σὰν παιδί μου. » Ἀχάριστος! ἀνέραξαν ὁ νεανίας ἀχάριστος! Ἐγὼ νὰ λησμονήσω τὰς εὐεργεσίας σας! ὄχι, ποτε! ἄλλως ἤθελον νομισθῆ ἀνάξιτος τῆς ἀγάπης ἣν μοι ἐδείξατε! Ὅρειλω ὁμοῦ νὰ ὑπακούσω εἰς ἃς ἔλαβον διαταγὰς, δαταγὰς ἱερὰς καὶ ἀνεπιδέκτους ἀντιλογίας, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος ἀτενίσας τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Σάρας.

— Αὐτὸ λοιπὸν σὲ παραγγέλλει τὸ γράμμα ποῦ ἔλαβες σήμερον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου; εἶπεν ἡ Κυρὰ Ἐλμη.

— Ναί! αὐτὸ τὸ γράμμα ἀναφέρει περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Κράβ, διαστρέφων